

Cayce și au lucrat asupra dosarelor sale. Cercetările profesorului Ian Stevenson despre reîncarnare la Universitatea din Charlotteville, minunatele lucrări ale lui Charles Berlitz, cărți precum cele scrise de Shirley MacLaine, previziunile lui Jeanne Dixon, ale lui Arthur Ford, cărțile scrise de Jess Stearn, de Keith Sherwood despre vindecare, de William Fix despre arheologie, de Jeffrey Goodman despre geologie îl citează și sunt inspirate de el.

Cayce a fost un deschizător de drumuri nu îndeajuns de bine cunoscut. La începutul secolului, Cayce a vorbit de energia atomică, de Platon (încă nedescoperit), de televiziune, de glandele endocrine (a căror importanță era atunci subestimată), de raza laser, de aure etc.

Abia acum începem să ne dăm seama că a fost nu numai un mare vindecător, ci și un mare profet.

În Europa a fost până de curând foarte puțin cunoscut. Nu vreau să spun că ne-ar fi „indispensabil“, în măsura în care noi, europenii, avem o învățătură bogată, perfect comparabilă, oferită de multe mari spirite inspirate. Fără a vrea sau a putea să le citez pe toate, îi voi aminti – în Franța – pe Maestrul Philippe din Lyon, Allan Kardec, Marthe Robin, M. Aivanov, Suzanne Max-Getting, scrisorile lui Pierre, Roland de Jouvenel. Paracelsus, Rudolf Steiner, Anne-Chaterine Emmerich, Durkheim pentru țările de limbă germană. Grupul de la Findhorn, Cyril Scott, Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societății Teosofice, mesajele lui Christopher Tristram, în Anglia, și toți autorii mai mult sau mai puțin legați de *Spiritualist Association* din Belgrave Square. În Italia există nenumărați de gânditori și de mistici, atât de mulți încât nu pot să amintesc pe toată lumea. Toate personalitățile pe care le citez au un punct comun: munca lor pentru eliberarea omului și pregătirea unui New Age.

Totuși, în ciuda acestei bogății inepuizabile a Europei, m-am străduit să-l fac cunoscut pe americanul Cayce.

Gândirea profetică a lui Cayce

Cayce a fost acuzat că s-a înșelat în profețiile sale, că a oferit date precise pentru unele evenimente, iar la aceste date nu s-a petrecut aparent nimic.

Să însemne asta că domnul Cayce e un mincinos, un șarlatan, care spune orice?

Aceste profeții le-am citit și recitat. Ele sunt perfect „nos-tradamice“, adică scrise într-un limbaj care nu are nimic limpede! Există un sens la prima vedere, când le citești foarte repede. Apoi, studiindu-le, treptat au un alt sens. Asta mă face să mă gândesc la lecturile făcute despre laser – l-a descris cu minuțiozitate, dar fără să folosească cuvântul „laser“. Timp de ani de zile, apropiații și cei veniți să-l consulte n-au înțeles nimic. Nu înțelegeai deloc despre ce vorbea dragul de Edgar! Apoi, în ziua în care laserul a devenit cunoscut, când marele public i-a înțeles principiul simplu (concentrarea energiei luminoase), au fost redescoperite lecturile lui Cayce. Explicase totul... dar nimeni nu înțelesese nimic!

La fel stau lucrurile și cu profețiile: înțelegem mai bine după ce ele s-au realizat! Cei care veneau să-l consulte pe Cayce aveau toți un punct comun, foarte uman: obsedați de micile lor probleme personale, ei nu vedeau mai departe de vârful nasului. Dacă Edgar Cayce le vorbește de altceva, asta nu-i interesează

deloc. Cayce, care nu va supraviețui războiului (a murit în ianuarie 1945), răspunde interlocutorilor la micile lor probleme, dar profită de fiecare dată ca să deschidă o fereastră spre viitor (cea care ne interesează pe noi astăzi!). Astfel, în răspunsurile sale sunt amestecate prezentul, viitorul imediat și... viitorul anterior. Acum e mult mai ușor pentru noi să facem trierea – și suntem din ce în ce mai puțin tentați să spunem că Edgar Cayce s-a înșelat!

În profețiile făcute, de-a lungul întregii sale vieți, Cayce a făcut o analiză care depășește obșnuitul cadru geologic, economic, social și politic. Vedeă lucrurile mult mai de sus. Marea lui idee este, citez: „**RELAȚIA OMULUI CU CREATORUL SĂU**“. De calitatea acestei relații depinzând evenimentele terestre.

Pentru Cayce, există legi divine, cosmice, imuabile. Dacă omul le respinge și încalcă aceste legi, nu poate decât să provoace dezastre (și trebuie să recunoaștem că în privința asta omul e foarte activ!).

În al doilea rând, Cayce, ca un bun protestant american, consideră că aceste legi se află în Biblie. O citează tot timpul (puțin cam mult chiar și pentru europenii de tradiție catolică!). Dar, spre deosebire de numeroși contemporani și concetățeni ai săi, nu consideră că „în afara Bibliei nu există mântuire“. Repetă deseori că aceste legi cosmice au fost date în toate religiile, fiecare având o versiune locală a faimoasei religii universale (cea a Divinității Unice, „**Legea lui Unu**“ în Atlantida și în Egipt). Această lege afirmă unitatea oamenilor între ei, dar și cu alte domenii ale Creației. Pentru Cayce, tot ce rupe această „**Lege a lui Unu**“ provoacă mari catastrofe.

În sfârșit, una dintre fațetele caracteristice ale gândirii lui Cayce este integrarea reîncarnării în Istorie, și chiar ca motor al Istoriei. Acțiunile rele ale unui grup față de un altul – și față de mediul înconjurător – creează o datorie karmică. Aceasta va trebui să fie lichidată mai devreme sau mai târziu – uneori foarte târziu, poate chiar milenii mai târziu!

Există o „programare karmică“ în destinul indivizilor ca și al popoarelor, care e uneori inevitabilă, după cum arată această istorisire pe care o iau de la profesorul W.R. Chettéoui. E vorba de colonelul Rochas, mare precursor al studiului științific al vieților anterioare.

Colonelul, care descoperise fenomenul regresiei memoriei sub hipnoză, a vrut să facă o încercare contrară încercând să scruteze viitorul.

Pe la 1910, colonelul studia fenomenul împreună cu doamna Lambert. Reușise să împingă acest subiect de elită, zi cu zi, oră cu oră, până în 1917.

La întrebările obișnuite („Unde te afli?“, „Ce faci?“) despre acest an unde îl situase, subiectul răspunsese prin scurta expunere a existenței sale de moment, care era, în fond, o serie de preziceri despre viitorul lui.

– Mai lucrezi pentru mine? a întrebat colonelul.

– Cu dumneata? a zis subiectul mirat. Dar nu te cunosc... Cine ești?

– Ei! Știi foarte bine că sunt colonelul Rochas!

– Ah, nu!... Toată lumea știe că Rochas a murit de trei ani.

Asta a avut un efect atât de puternic asupra mea, i-a spus colonelul lui Lancelin, căruia îi povestise întâmplarea, încât l-am trezit imediat pe subiect și am abandonat experiența.

Într-adevăr, colonelul Rochas a murit în 1914... Cel puțin fusese prevenit – acesta era „programul“ duratei sale de reîncarnare pentru această viață!

Totuși, cele mai negre preziceri sau profeții ale lui Cayce se încadrează într-o filozofie optimistă: căci există undeva un mic grup de oameni de bună credință, care conștientizează și se unesc ca să facă să triumfe local legile divine (chiar parțial), fiind capabil să-și facă națiunea, tribul, orașul să evite catastrofele prezise. Atât de puternică este puterea rugăciunii, adăugată acțiunii...

Astfel, calamitățile anunțate nu sunt niciodată „obligatorii“. Maestrul Philippe spunea că orice lucru material, orice eveniment care se realizează în mod corect există mai întâi în planurile invizibile ca un „prototip“, o „schemă directoare“. Maestrul Philippe spunea „un clișeu“ – ceea ce corespunde perfect gândirii lui Cayce, care repetă că totul este mai întâi „în cap“.

Deci, prezicătorii, după Maestrul Philippe, captează aceste „clișee“. Asta nu înseamnă că acestea se realizează în mod obligatoriu. Există proiecte care nu se împlinesc pentru că voința umană, individuală sau colectivă, se opune. Există un joc al libertății umane, pe care nu-l pot prevedea nici chiar marii prezicători...

* * *

Edgar Cayce nu a vrut niciodată să „scrie o carte despre muzică“. Mai întâi, pentru că nu era scriitor. Profesiunea sa era să fie medium și să vindece bolnavii prin diagnostice mediumnice, pe care le numea *readings*, adică „lecturi“. Cu alte cuvinte, preziceri... Le rostea întins pe un divan, părănd că este cuprins de somn – un somn special, permițându-i să răspundă la toate întrebările care îi erau puse. Această stare, obținută prin sugestie, nu era hipnoză¹ –, ci mai curând un fel de transă mediumnică.

Cu ocazia consultațiilor, pe care le dădea zilnic, a vorbit foarte des de muzică: aceasta era forma de artă cea mai accesibilă celor care veneau să-l consulte pe Cayce. Chiar și astăzi, în Statele Unite, lucrările de artă plastică se află numai în muzee, nu și pe stradă, unde cei care se plimbă n-au cu ce se „hrăni“ – nimic comparabil cu ceea ce oferă la fiecare pas Franța, Italia, Grecia, Elveția!

1. Cu excepția primelor lecturi, pe care și le-a făcut ca să se vindece singur de o paralizie a cordelor vocale (n.a.).

În schimb, în Statele Unite, muzica a cunoscut o dezvoltare importantă, și asta foarte mult prin intermediul grupurilor religioase. Pe timpul lui Cayce, toată lumea mergea la biserică să cânte duminica. De aceea, cei veniți să-l consulte pe Cayce erau foarte deschiși la o reflecție despre muzică. Cayce le putea vorbi mult despre asta, căci ei înțelegeau.

Nu am reprodus toate lecturile despre muzică: sunt prea multe și, deseori, se repetă. Dar, după cum am obiceiul, le-am ales doar pe cele mai semnificative. Nu se pune problema să facem din ele un tratat despre muzică – perspectiva lui Cayce era, în primul rând, vindecarea bolnavilor săi. Prin urmare, el a vorbit despre muzică doar din punct de vedere terapeutic. Pentru el, era un instrument esențial, indispensabil, de vindecare.

Lecturile lui Cayce despre muzică sunt conectate la o gândire spirituală – ca întreaga sa filozofie. Căci, pentru el, nu poate exista vindecare decât dacă omul este considerat un tot, corp, spirit și suflet. (De altfel, demult și în toate religiile, preoții erau și medici, și vindecători, precum druzii. Faptul că ei au uitat acest lucru astăzi este de-a dreptul dezastruos! Modelul lor, Iisus Hristos, nu era el însuși vindecător?)

Gândirea lui Cayce despre muzică se înscrie, deci, într-o viziune despre lume care este cea a viitorului. Viziune pe care o numim, în funcție de țară sau grup, „viziune holistică“, „gândire *New Age*“, „filozofia Erei Vărsătorului“ etc. Dar toate înseamnă același lucru: este un mod de a gândi care ne duce spre Unitate. Este vorba de unitatea cu frații noștri oamenii, unitatea cu regnurile Naturii, unitatea cu ființele invizibile care populează spațiile cosmice. Pe scurt, unitatea cu Dumnezeu! Având drept cadou minunat unitatea noastră regăsită: în loc de un om divizat de dorințe conflictuale, în războiul cu el însuși, ne vom regăsi unitatea interioară; această coordonare a celor trei corpuri ale noastre (fizic, mental și spiritual) ne va permite, în sfârșit, să ne îndeplinim programul,

Uu fenomen vibrator

Ce este muzica?

Cayce, foarte avansat față de epoca sa din punct de vedere științific, a definit-o drept un fenomen vibrator, de aceeași natură cu culoarea (sunetul fiind doar un alt aspect al ei).

„ORICE ENERGIE ESTE VIBRATOARE, ȘI TOTUL PROVINDE LA O SINGURĂ VIBRAȚIE CENTRALĂ (...) CARE SE DIVERSIFICĂ ÎN FORME MULTIPLE.”

(Lectura 900-422)

Cu alte cuvinte, energia cosmică ajunge la noi sub formă de vibrații, care iau forme diferite: culori, sunete, materie... Cayce vorbea de

„SURSE DE ENERGIE CONDENSATE SUB FORMA A CEEA CE ESTE NUMIT MATERIE.”

(Lectura 262-55)

Aceluiași consultant, mai târziu, îi va explica faptul că materia este

„O EXPRESIE A SPIRITULUI ÎN MIȘCARE.”

(Lectura 262-55)

experiențe asupra folosirii concrete a radiațiilor luminii solare:

Aceste radiații provin de la o sursă care este (...) Ființa Supremă. (...) Razele sau vibrațiile provenite de la Centrul cel mai înalt al Divinității conțin toate calitățile Ființei, dar aspectele lor cele mai puternice sunt esențialmente Iubirea și Înțelepciunea (...). Ele sunt emise sub formă de radiații de culori și de sunete, aceste funcții fiind sinonime. Ceea ce identifică ca fiind un sunet emite, în funcție de gradul de radiație, culoare. (op. cit, pp. 29-30)

Acest grup de deportați a învățat să folosească radiațiile solare ca să se hrănească, să se vindece, să se dezvolte pe toate planurile... Iată ce spun despre aceste radiații, care sunt și culoare în același timp:

Utilizării termenului „sunet” de către voi, pentru desemnarea echivalentului de bază al termenului „culoare”, noi îi preferăm termenul „tonalitate”. Pentru că se aplică atât culorii, cât și sunetului. Sonoritatea calmă a rugăciunii de seară emite o radiație multicoloră. (p.43)

Total este lumină. Lumina este radiație; radiația devine respectiv sau simultan culoare și tonalitate. Amândouă sunt echivalente. (p. 49)

Asta ne face să înțelegem mai bine de ce Cayce spune:

„CULORILE SUNT ÎN MOD NATURAL SPIRITUALIZAREA TONULUI, ADICĂ A SUNETULUI.”

(Lectura 288-38)

Numeroși muzicieni au perceput această echivalență și au încercat să o exprime. De exemplu:

Olivier Messiaen povestise, prin 1960, la Institutul de Muzicologie de la Sorbona, cum în America de Sud se dedase unei experiențe ciudate. După ce a consimțit să absoarbă un anumit drog (...), vederea lui s-a menținut tulbură timp de câteva ore; vederea și auzul se amestecaseră. Vede sunetele și auzea culorile.

(R.J.V. Cotte, *Muzică și simbolism*, Ed. Dangles, p. 29.)

În realitate, vederea muzicianului nu era „tulburată”, era doar „ameliorată”, datorită celui drog deosebit, ca să-l facă să perceapă adevărata realitate. Este o experiență destul de cunoscută. Mulți poeți, savanți, scriitori, artiști diverși au perceput, chiar fără să apeleze la droguri, această echivalență culoare-sunet. Rimbaud a transcris-o în faimosul său poem despre vocalele colorate:

A negru, E alb, I roșu, U verde, O albastru...

Trei savanți, preoți iezuiți – faimosul Athanase Kircher (1602-1680), părintele Mersenne (1588-1648) și părintele Louis-Bertrand Castel (1688-1757), s-au aplecat asupra acestei probleme. Primul, mare savant egiptolog, își amintea poate a fi cunoscut toate acestea în Egiptul antic... (El a fost primul care a analizat zodiacul de la Denderah.) Părintele Mersenne era un prieten al lui Descartes, iar părintele Castel trăia în ambianța incitantă a Secolului Luminilor, cu descoperirile sale științifice...

Dar, mai ales, compozitorul rus Alexandr Scriabin (1872-1915) a încercat să asocieze interpretării operelor sale muzicale o partitură de culori, ce trebuie să fie executată în același timp cu partitura muzicală. Executantul manevra o claviatură, comandând proiecții de culori asociate armoniilor (R.J.V. Cotte, op. cit., p. 33). Din păcate, a fost prea târziu: